

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: שרף	שם פרטי: שלמה
------------------	------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: שרף	בלועזית	Sharf
שם פרטי איתו נולדתי: סאלו	בלועזית	Salo
עיר לידה: 'צ'רנוביץ'	בלועזית	Czernowitz
שם פרטי ושם משפחה של האב: אליעזר שרף	שם פרטי ושם נעורים של האם: סאלי ניר	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: 'צ'רנוביץ'	בלועזית	Czernowitz
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ)		
במידה והיית בגטו, ציין את שמו שרגרוט, מוגילב	בלועזית	Shargorod, Mogilev
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו פופוביץ	בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: פופוביץ	תאריך השחרור:	1945
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו קולמאי	ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור בוקרשט, רומניה	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממת' עד מת' מחנה בקפריסין	שנת עליה: 1948	במידה ועלית באנייה, ציין את שמה "ארצה"

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה**(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריי, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):****נא לכתוב בגוף ראשון**

המלחמה התחילה כשהייתי בן 7 וחצי, אין לי כמעט זיכרונות מהתקופה הזאת אבל גם אין לי ילדות ונעורים. בחיי לא הייתי בגן ילדים או בבית הספר, דיברו על המלחמה כל הזמן והגרמנים הפציצו כל הזמן. את אבי, אליעזר ברפרוף, אני זוכר אותו במעורפל כמו חלום- עם זקן, גייסו אותו עם נסיגת רוסיה, גייסו את כל הגברים עד גיל 45 והוא לא חזר. הלוואי וידעתי היכן הוא קבור, עד היום אין לי איך או איפה לחלוק לו כבוד.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה**(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות****בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):**

לדוד שלי היה בית חרושת של סודה וגזוז בצ'רנוביץ', אנחנו גרנו בתוך המפעל יחד עם עוד כמה משפחות (אבא שלי היה מנהל החשבונות של דודי), יום אחד הגרמנים נכנסו למפעל וריכזו את כל היהודים בחדר אחד, הם לקחו ארגז של גזוז ואמרו שאם הגזוז מורעל, הם יהרגו אותנו במקום. הם רשמו את כל השמות שלנו ואמרנו כשתגיע ההודעה (ברמקול) מתי להתייצב לגירוש כולנו נצטרך לצאת ולהתייצב בשוק. וארבעה ימים אחרי החל הגירוש, לקחו את כל היהודים לשוק שמסביבו שמרו גרמנים שאיש לא יברח והעמיסו אותנו על קרונות משא. כל קרון הכיל בין 150 ל-200 אנשים, בקושי הצלחנו לנשום, את הדלתות סגרו ונעלו במנעולים. היינו נוסעים שעתיים ולא זזים במשך כמה שעות במקום, איבדנו תחושת זמן. כולם דחוסים, עושים אחד על השני צרכים כי לא שלטנו בהם ומי שמת- מת. הנסיעה נמשכה כשבוע, הגענו לעיר אטאקי ליד נהר נסטר ומצידו השני של הנהר הייתה העיר מוגילוב. הורידו אותנו מהקרונות ואמרו לנו לזרוק את כל הזהב שיש לנו לתוך הארגזים, שעונים, שרשראות ואפילו שיני זהב שנעקרו ע"י איש גרמני שמשך אותן בצבת ואוי למי שינסה להסתיר זהב שמא יהרגו אותו. מאטאקי לקחו אותנו במעבורת למוגילוב ושם נכנסו לאורווה של סוסים, ישנו שם בסירחון הגללים של הסוסים ומסביבנו שמירה מאסיבית של גרמנים כל הזמן. למחרת היום התחילו שיירות עם אנשים לצאת לכיוונים שונים כמו פופוביץ, שריגרוט, ז'מרינגייה (מחנות עבודה), מי שהיה מסוגל לעבוד, הצעירים נשלחו לעבודה, אימי שהייתה בת 35 נשלחה לעבוד במאפיית הלחם עבור הצבא הגרמני. אימא תמיד הייתה לוקחת אותי איתה ומושיבה אותי במחסן הקמח, אני לא בלטתי ולא בכיתי והתחבאתי כל הזמן ולכן לא תפסו אותי, חייתי על פרוסת לחם ביום ומעט מים קרוב לשנה וחצי.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ**(השחרור וחזרתך הביתה, חיך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):**

הרוסים נכנסו למחנה ושחררו אותנו, כשנגמרה המלחמה, הסוכנות היהודית (הג'וינט) אספה את כל הילדים שהתייתמו והעבירה אותם לבוקרשט-רומניה. הפרידו אותי מאימא שלי ולא יכולתי ליצור עימה קשר אז ביקשתי מהמדריך שיודיע לה. הייתי בבוקרשט שנתיים לערך כשבאותו הזמן אימי חזרה ברגל חזרה לצ'רנוביץ' ושם מצאה בית הרוס, נטוש מנפש חיה, אחד השכנים הנוצרים אמר לה שכל האנשים שגרו שם נסעו לרומניה ולשם רגליה היו מועדות. ב-1948 עלינו לארץ ישראל, עברנו את הגבול לעיר נמל בשם ג'ולג'ו בבולגריה ושם חיכו לנו שתי אוניות משא גדולות אשר העלו אותנו, הילדים היהודים לארץ, הנסיעה מרומניה לחיפה ארכה 15 ימים אבל בהגיענו לחיפה האנגלים לא נתנו לנו לרדת והעבירו אותנו לקפריסין. בקפריסין היו שתי מחנות של עולים יהודים; המחנה החורפי והמחנה הקיצי, אני הייתי בעליית הנוער באותה תקופה ואחרי חמישה חודשים במחנה הקיצי בקפריסין העלו אותנו שוב על אוניות, לאוניה שבה הגעתי קראו "ארצה".

נא ספרי/י על חיך בארץ**(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות****הבאים):**

הגענו לארץ ישראל למוסד בשם "העלייה" בפתח-תקווה מטעם בני עקיבא, הייתי שם שנתיים ולמדתי להיות נהג טרקטור עם מחרשה, מהמוסד עברנו לבית ספר חקלאי "מקווה ישראל". כל הזמן המשכתי להתכתב עם אימי שנשארה בבוקרשט, היא כתבה לי שהיא הכירה גבר אחר ונישאה לו, שניהם עלו לישראל בשנת 1950. כשהגיעו ארצה לקחו אותי ממקווה ישראל

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

ועברנו יחד למחנה עולים חדשים בבית ליד, בבית ליד גרנו כמעט שנה ושם עבדתי במושב תל-מונד כטרקטוריסט כדי לעזור בפרנסה.

אחרי חודשיים שבדיוק עברנו לחיפה, התגייסתי לצבא, שירתי בחיל החימוש, למדתי מכונאות, התקדמתי, שירתי קצת בקבע. ב-1958 התחתנתי, התחלתי לעבוד בבתי זיקוק בתור מכונאי והמשכתי שם 35 שנים עד שיצאתי לפנסיה בגיל 60 בגלל מצבי הבריאותי.

יש לי ארבע ילדים, שלושה מהם גרים בצפון הארץ ובת אחת גרה בניו-ג'רזי. כולם נשואים, יש לי תשעה נכבדים ושני נינים, השלישי בדרך, תמיד כשהם מבקרים אותי הם מתעניינים ושואלים על עברי ואני מספר להם.

ראיון: דניס סקורפיץ

נשר, פברואר 2013